

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Ak! hvad er dog Tiden lang

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Ak! hvad er dog Tiden lang", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 96.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-workid72844/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Ja du, som ej har spart
Dit Liv for denne Højtids Færd,
Du veed, hvordan jeg har det her:
Kom blid og hent mig snart.

Nr. 333. - L.

Samtale imellem Jesum og Sælen.

1.
Sæl. **A**k! hvad er dog Tiden lang.
Jes. Er der noget langt i Tiden?
Sæl. Synden klemmer mænjen Gang.
Jes. Dog betalt for længe siden.
Sæl. Ejal! det er vist og klart.
Jes. Men du glemmer det saa snart.

2.
Sæl. Maae jeg sige et endnu?
Jes. Hvad er det dig meere trykker?
Sæl. Korset holder mig i Kue.
Jes. Ja de onde Kjødets Nykker.
Sæl. Ret! jeg gierne lide vil.
Jes. Vel! du maae og takke til.

3.

66

Sæl. Et endnu: saa er jeg klar.
Jes. Faae kun Hierret ganske lettet.

3,13: *Højtid*: måske ligefrem i betydningen bryllup, jfr. nr. 238, 16, 4.
Nr. 333 — L. Original. Efter et suk over, at Sælen her på jorden føler så lang (l. 1), nævnen sjelen de ting, som tynger: *Synden* (v. 1), *Korset* (v. 2) og *Døden* (v. 3) samt til sidst bekymringer for, hvorsom det skal gå, naar jeg bliver *svag igien* (v. 4). Jesu svar minder om nr. 310; alvorligt rettedende, ikke uden mild bebrejdelse, men dog med trøst og kerlighed. Frygt for døden er hos Brorson noget usædvanligt. — 1, 1: jfr. nr. 327, 2; 332, 2; *hund*! hvor. — 1, 2: Da Tiden i sig selv er kort — modsat evigheden, — skulle intet af det, den indeholder, kunne være langt. — 1, 4: 1. Kor. 6, 20; 7, 23. — 1, 5: ejal! glemmedudbrud. — 2, 3: *Korset!* lidelsen; *holder mig i Kæl* holder mig underkuet, kælt mig. — 2, 4: Dybere set er det ikke *Korset*, men de onde *Kjødets Nykker*, som ved deres uvilighed til at lido kuer sjelen. — 2, 5: ret! ja rigtig; du har ret. — 2, 6: Vilje til at lide er ikke nok; du må også takke for lidelsen. Om synet på lidelsen som en betydningsfuld gave se nr. 6, 6; 193; 194; 327, 5.

Siel. Døden synes ofte svar.
Jes. Hvad har da min Død udrettet?
Siel. Den har taget Døden bort.
Jes. Reent og plat til intet gjort.

4.

Siel. Nu er jeg fornøjte; men
Jes. Hvad er der endnu tilbage?
Siel. Naar jeg bliver svag igen?
Jes. Vil du da igen forsage?
Siel. Nej, naar du kun er mig blædt.
Jes. Ja, jeg er til æwig Thid.

Nr. 334. - LI.

1.

I fremmed Land,
Og fattig Stand,
Der rinder til en Strøm af Øjne-Vand.

Af slet Qvarter
Man haster meer og mere,
Og hjem ad seer
Til Zions Fryde-Slot,
Min søde Roe og Recoboth.
O! der er got.

67 Hvor længe skal
Min sorte Taare-Skye dig vunde, Bochims Dal?

S. 3: *svar*] tung, svar. — S. 4-8: Hebr. 2, 14-15; 2. Tim. 1, 10. — 3, 6: *plat*] feldsten-dig. — 4, 4: *forsage*] tæbe model.

Nr. 334 — LI. Original. — 1, 2: *Stand*] tilstand. — 1, 4: *Quarter*] sted, hvor man er indkvarteret, har midlertidig bolig hos fremmede. — 1, 7: *Zion*] her ensbetyder med det ny Jerusalem, jfr. Hebr. 12, 22. — 1, 8: *Recoboth*] navn på en buebro i Palestinas sydland; ordet btyder vrummelig plads, medst at være hemmet af fjender. I. Mos. 28, 19-22. Sandysnugivit har Brorson blot trækt på denne betydning; umuligt er det dog ikke, at her er en allegorisering af brennen Rekobot med tanken på det leverende vand ..., der skal blive en kilde med vand ..., som opviser til et evigt liv, Jøh. 4, 10, 14. — 1, 11: *Bochim*] navn på et sted i nærheden af Jeriko; ordet betyder »de grædende«; det blev stedets navn, fordi Israels folk græd der, Dom. 2, 4-5.